

Lærerige interviews trin for trin

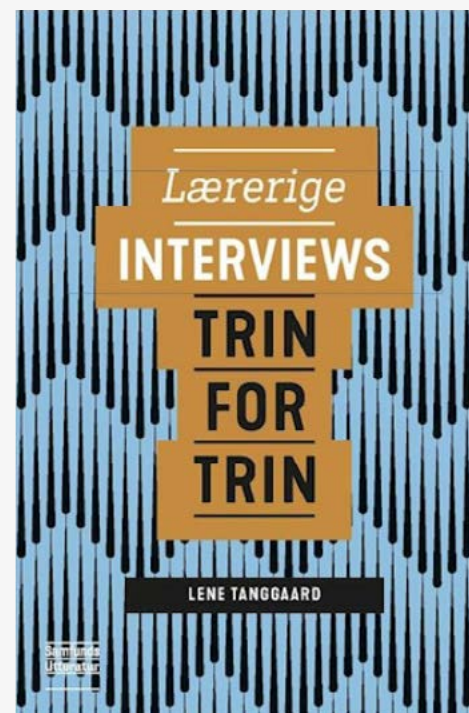
Af Frederik von Lillienkjold Hjortshøj

I denne letlæselige introduktionsbog sætter Tanggaard læseren, ny som gammel, grundigt ind i interviewmetodens væsentligste nøglesten og faldgruber. Bogen henvender sig bredt, da mange forskellige fagligheder kan anvende interviewmetoden – er man for eksempel garvet, henvises man til en kurateret liste af nøgleværker i bogens sidste del. Bogen giver et godt overblik over metoden, hvordan den bruges, *om* den bør bruges, og de praktiske rammer som en god interviewundersøgelse bør bygge på. Bogen præsenterer guld-korn fra fire håndgribelige cases og Tanggaard diskuterer til sidst nye tendenser indenfor metoden, navnlig podcast som formidlingsform. Bogen er gennemgående suppleret af et online-materiale på hjemmesiden trinfortrin.samfundslitteratur.dk, som uddyber materialet.

Et interview søger at give adgang til interviewpersonens “oplevelser, opfattelser og fortolkninger”. Bogen tager udgangspunkt i det semistrukturerede interview – et håndværk som skal øves, da det er iterativt og uforudsigeligt, og Tanggaard slår fast, at man som interviewer skal være god til at improvisere. Metoden er nem-

lig karakteriseret af, at intervieweren skal kunne tilpasse sine spørgsmål til interviewpersonen, dette i modsætning til en statisk metode som for eksempel spørgeskemaundersøgelsen.

Nøglen til metoden kan opdages nogenklatorisk: ‘inter’ vidner om metodens fokus på samskabelse og ligeværdighed – også interviewpersonen skal kunne tage initiativ, selvom man som interviewer skal holde det forkromede overblik. Med reference til sin kollega Svend Brinkmann, slår Tanggaard fast, at det gode interview er det som bringer “fund, der gør os kloge”, og at resultater ikke nødvendigvis afhænger af mængden af interviewpersoner. En god interviewundersøgelse, i Brinkmanns eksempel, kan nemlig sagtens involvere kun en enkelt interviewperson – for eksempel hvis man undersøger, hvordan det er at være den siddende amerikanske præsident eller Kong Frederik. I disse tilfælde hjælpes kvaliteten på vej af opfølgende interviews med samme person. ‘Mætningspunktet’, det punkt hvor det ikke længere er gavnligt at gennemføre yderligere interviews, opnås når “mønstre, iagttagelser og erfaringer” går tilstrækkeligt igen. Tanggaard fremhæver

Brinkmanns udsagn om at vi mennesker er biografiske, ikke blot biologiske, væsener, da vi skaber og fortæller en historie om os selv gennem kulturens repertoarer.

Et interview har fire faser, og Tanggaard illustrerer dem gennem bogens fire cases, der har fokus på både interview-, analyse- og formidlingsarbejdet. Den første case omhandler Tanggaards egen interviewundersøgelse i forbindelse med sin ph.d.-afhandling. Her undersøgte hun læring i praksis – vidensoverførsel mellem elektronikfagteknikerlærlinge og -svende på en dansk erhvervsskole og i en virksomhed. Casen er et godt eksempel på arbejdet bag udvælgelsen af interviewpersoner, gentænkning af projekt-design og begrænsninger af samme. Interviewpersonerne

blev udvalgt i samarbejde med skolens ledelse, som også gav Tanggaard adgang til skolens faciliteter og undervisningsområder, hvor lærlingene havde deres dagligdag. Dette gav Tanggaard mulighed for opbygge en reflekteret etnografisk forforståelse, der dannede en informeret ramme om interviewene. Desværre afviste virksomheden, som havde svendene gående, at disse måtte få fri til interview, da dette, set fra virksomhedens perspektiv, var for uproduktivt og uøkonomisk. I stedet for at gennemføre formelle interviews, som dem med lærlingene, lykkedes det i stedet Tanggaard at gå med svendene til frokost-pause og interviewe dem uformelt for også at belyse deres perspektiv. På denne måde positionerer Tanggaard sin egen antropologiske brug af og tilgang til interviewmetoden, som her er indlemmet i hendes deltagerobservation.

De andre cases stammer fra Tanggaards kollegers erfaringer. I case 2 præsenteres vi for Charlotte Albrechtsens interviewundersøgelse om UX-design hos Mobilepay og vigtigheden i interviewrummet, da dette kan bidrage til en uformel stemning så interviewpersonen føler sig tilpas. I case 3 undersøger Simon Hørding æstetiske oplevelser på danske museer, og Tanggaard fokuserer på, hvordan Hørdings fænomenologiske kodning og tematisering afslører, at oplevelsen af museumsæstetikken er kropsligt forankret. Case 4 har fokus på formidling gennem podcast. Rumdesigner Anja Toxværd formidler sin interviewundersøgelse om hjemmekontoret versus det traditionelle arbejdskontor. I podcasten er det Toxværd selv, der interviewes om sin undersøgelse, som Tanggaard bemærker, er både “dialogisk og dynamisk, og lytteren mærker, at der er tænkt over strukturen.”

I en tid hvor videnskabelige discipliner rækker hånden til hinanden på tværs af kløften mellem naturvidenskab og humaniora, synes bogen at ramme plet. Bogen er relevant med sin tilgængelige og koncise måde at formidle en væsentlig videnskabelig metode, så kløften kan nærme sig en bro. Bogens praktiske beskrivelser af casestudierne konkretiserer også implicit interviewmetodens placering og vigtighed i etnografisk feltarbejde. Dette er et frisk pust, når man tænker på mange nutidige monografier, som på trods af stor vilje hos deres forfattere til at ekspliciterer egne metoder, kan synes at nedprioritere de praktiske down-to-Earth-nuancer af rådata. Tanggaard tager læseren med ind i maskinrummet og viser hvordan interview-data bliver til videnskab.

Lærerige Interviews henvender sig specielt til nye antropologi-studerende, som har brug for et overblik og en indføring i interviewmetoden. Den nye studerende kan med fordel tage udgangspunkt i *Lærerige Interviews*, som supplement til universitetets ofte mere teoretisk stilede tekster om metoden. Tanggaards henvisninger til de mest populære analysestrategier giver desuden læseren en naturlig retning til sin videre læsning om og indføring i metoden.

1. udgave (2024), 85 sider,
Samfundslitteratur.